

νοι μας θά νύχαριστήθησαν. Ἄλλὰ δὲν μ' ἐρωτᾷς περὶ τῆς ὑγείας τῆς Λαύρας; Εὐτυχῶς ἐγέννησεν ἕνα ἀγγελον, τὸν ὁποῖον κ' ἐγὼ ἠσπασθὴν ἤδη...

— Ἄ! καί αὖριον θά ἐπισκεφθῶ χωρὶς ἄλλο τὴν Λαύραν, φίλε μου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ μουσικὴ ἤρξατο παιανίζουσα στρόβιλον τινα τοῦ Στράου; καὶ πάραυτα τὰ ζεύγη ἤρξαντο περιστρεφόμενα ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀναμίζ.

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἐχόρευσε, ἀλλ' ἐπέβλεπε καὶ περιποιεῖτο μετὰ προσοχῆς τοὺς προσκεκλημένους τῆς. Μία δ' ἐκ τῶν κυριῶν, ἣτις ἐπέσυρεν ἀληθῶς τὸν γενικὸν θαυμασμόν, ἦτο καὶ ἡ νεαρὰ κόμησσα Δὲ Μαιζονφόρτ. Καίτοι δὲ ἡ Αὐγουστίνη ἐνόμισεν ὅτι ἡ νεαρὰ κόμησσα θά ἐπεδείκνυε κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅλους τοὺς ἀδάμαντας αὐτῆς, οὐχ ἦττον ἡ Ἰφιγένεια Δὲ Μαιζονφόρτ ἦτο ἀπλουστάτα ἐνδεδυμένη· ἐφόρει λευκὴν μεταξωτὴν ἐσθῆτα καὶ ὀλίγα ἄνθη ἐν τῇ κόμῃ· ἡ δὲ ἀπλότης αὐτῆς καθίστα αὐτὴν ἔτι θελκτικωτέραν. Εἰς ἀπόστασιν δὲ ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῆς ἐκάθητο ἡ κυρία Λουίζα Ρεβέλ, τῆς ὁποίας ἡ πολυτελὴς ἐνδυμασία καὶ ἡ λάμψις τῶν ἀδάμαντων ἀπετέλουν προφανῆ ἀντίθεσιν μετ' αὐτῆς. Παραπλεύρως τῆς Λουίζης ἐκάθητο ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Αὐρηλία, τῆς ὁποίας ἡ ἀπλουστάτη λευκὴ ἐσθῆς, πεποικιλμένη διὰ τριχάπτων, καὶ αἱ ἐπὶ τῆς κόμης τῆς κυραὶ ταινίαι ἐδίδον αὐτῇ ὄψιν ἀληθῶς θεσπεσίαν· ἐβλεπε δὲ πάντα τὰ περὶ αὐτὴν ἀπαθῶς καὶ μετ' ἀδιαφόρου ὄντως βλέμματος. Δὲν ἐδυνήθη ν' ἀρνηθῆ τὴν πρόσκλησιν τῆς Αὐγουστίνης, διότι θά δυσηρεστεῖτο ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἐλθοῦσα ὅμως, δὲν συμμετέσχεν οὔτε τοῦ χοροῦ, οὔτε τῶν ἄλλων διασκεδάσεων, ἀλλ' ἔμεινε ἐν τῇ θέσει τῆς ἀκίνητος καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν, ὡς ἀπαθὴς θεατῆς.

Ἄλλὰ καὶ ἡ κυρία Λαγράνδ δὲν ὑστέρησεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Αὐγουστίνης, ὡς ἐπίσης καὶ πολλαὶ ἄλλαι, αἵτινες ἦλθον πολυτελέστατα ἐνδεδυμέναι. Μία δ' ἐξ αὐτῶν, ἀλλοκότως ἐνδεδυμένη καὶ ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ καλλιτέχνου Ἀλβέρτου Τακονιέρου, τὸν ὁποῖον ἤδη γνωρίζομεν, ἐπέσυρε τὴν γενικὴν προσοχὴν διὰ τὸ ὅπως θεατρικὸν τῆς ἐνδυμασίας τῆς. Καὶ αἱ μὲν γυναῖκες, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἐσχολίαζον τὴν ἐνδυμασίαν τῆς, ἐνῶ συγχρόνως ἐζήλευον τοὺς ἀδάμαντας αὐτῆς, οἱ δὲ ἄνδρες θαύμαζον τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου τῆς. Ἐπὶ τέλους ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ Ἀλβέρτος, ὅτε δὲ οὗτος διέβαινε ἐκ τινος γωνίας τῆς αἰθούσης, συγγήτησε τὸν συνάδελφόν του Γουσταῦν Θειδῶ.

— Παρατήρησε, τῆ εἶπε δεικνύων εἰς τὸν φίλον του τὴν Αὐρηλίαν, τί ὠραία νέα!

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ Ἀλβέρτος. Ἐ! δὲν θά με παρουσιάσῃς εἰς αὐτήν;

— Μόνον ἡ κυρία Κουρσὺ δύναται νὰ σοὶ παράσχῃ τὴν χάριν ταύτην.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ κυρία Κουρσὺ παρουσίασε τὸν νεαρόν καλλιτέχνην εἰς τὴν Αὐρηλίαν, τὴν ὁποίαν οὗτος προσεκάλεσε νὰ χορεύσῃ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, δὲν χορεύω, ἀπῆντησε μειδιῶσα ἡ νέα.

— Πῶς, δεσποινίς, καὶ εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἀγαπᾷτε τὸν χορόν;

— Τὸ ἀληθές εἶνε, κύριε, ὅτι δὲν ἤξεύρω νὰ χορεύω.

— Πραγματικῶς, ὑπέλαβεν ὁ Ἀλβέρτος, οἱ ἀγγελοὶ δὲν χορεύουσιν, ἀλλὰ πετῶσιν.

Καὶ ἐξηκολούθησε συνομιλῶν μετὰ τῆς Αὐρηλίας, ἐκθειάζων τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ἐορτῆς καὶ τὴν χάριν τῆς Αὐγουστίνης· μὴ γνωρίζων δὲ ὅτι ἡ Λουίζα ἦτο ἀδελφὴ τῆς ἤρξατο κατακρίνων αὐτήν.

Ἡ Αὐρηλία ἠρυθρίασεν.

— Ἠκούσατε, δεσποινίς, νὰ ὁμιλῶσιν εἰς Παρισίους περίτινος Γουσταῦν Θειδῶ;

— Πολλάκις, κύριε· εἶνε πιστεύω ἐξοχος ζωγράφος.

— Ἀκριβῶς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Λουίζα ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς, ὁ δὲ Ἀλβέρτος ἠνώνησε τότε τὸ λάθος του καὶ ἐζήτησε συγγνώμην.

— Πρὸς τί νὰ σας συγχωρήσω, κύριε, εἶπεν ἡ Αὐρηλία. Ἡ ἀδελφὴ μου ἀγαπᾷ τὴν πολυτέλειαν, καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἐπίσης ἂν καὶ ἦνε πτωχός... Τί περισσότερο εἶπετε, κύριε;

— Ὑμεῖς ὅμως, δεσποινίς, εἰσθε ἀπλουστάτα μὲν, ἀλλὰ κομψότατα ἐνδεδυμένη.

Ὁ Ἀλβέρτος δὲν ἐτόλμησε νὰ παρατείνῃ τὴν μετ' αὐτῆς συνδιάλεξιν του καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀποκομίζων ἀρίστας ἐντυπώσεις περὶ τῆς νέας ταύτης, περὶ τῆς ὁποίας ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ καλλοναὶ τοῦ προσώπου τῆς δὲν θά ὑστέρουν καὶ πρὸς τὰς καλλονὰς τῆς ψυχῆς τῆς.

Ἐπὶ τέλους ὁ χορὸς διελύθη καὶ ἕκαστος, ἀπηυδημένος καὶ κεκμηκώς, ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια. Ἡ Αὐγουστίνη πλήρης χάρας καὶ ἀγαλλιάσεως διὰ τὴν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ξένους τῆς ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ χοροῦ τῆς, ἀπεκοιμήθη, καὶ μόλις τὴν δεκάτην ὥραν τῆς πρωίας ἀφύπνισθη ὑπὸ τῆς Εὐφροσύνης.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΒΣΑΝΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Καὶ πῶς, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ προσποιητῆς ὀργῆς, ἐταλμήσατε νὰ κακομεταχειρισθῆτε εἰς τὸν οἶκόν μου, εἰς τὸ Λούβρον, ἕνα εὐπατρίδην, ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀδελφόν μου;

— Φεῦ! καί, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, ἀνταποκρινόμενος, διὰ προσποιητῆς ταπεινοφροσύνης, εἰς τὴν προσπεποιημένην ὀργὴν τοῦ βασιλέως, μολονότι δὲ τον κακομετεχειρίσθημεν, σὰς ὁμνῶ, Μεγαλειότατε, ὅτι δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ βασιλεὺς παρετήρησε τὸν Σχικὸν μειδιῶν· κλίνας δ' εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ:

— Πιστεύεις, ὅτι μωκῶνται πάντοτε,

Σχικὸν; ἠρώτησε. Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἐβρυχήθησαν, αἱ;

— Ἄ! εἶπεν ὁ Σχικὸς, ἴσως ἐμιαούλισαν. Γνωρίζω ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων βλάπτει φρικωδῶς τὰ νεῦρα τὸ μιαούλισμα τῶν γάττων. Ἴσως ὁ κύριος δὲ Βουσοῦ εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων. Ἐνεκα τούτου, θ' ἀνεχώρησε, χωρὶς ν' ἀποκριθῆ.

— Πιστεύεις; εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὅστις ζήσει θά ἴδῃ, ἀπεκρίθη δογματικῶς ὁ Σχικὸς.

— Ἄφησε τώρα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος· κατὰ τὸν μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλά του.

— Ἐννοεῖτε, ὅτι ὁ Βουσοῦ εἶναι κοπέλ τοῦ ἀδελφοῦ σας; πλανᾶσθε μεγάλως.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὑπάγω παρὰ τῆ βασιλίσσης, μετὰ τῆς ὁποίας θά γευματίσω. Μετ' ὀλίγον ἐπαναβλεπέμεθα· οἱ ἰταλοὶ ἠθοποιοὶ θά παιξῶσι μίαν κωμωδίαν ἐνώπιον ἡμῶν καὶ σὰς προσκαλῶ.

Οἱ παρευῶντες ὑπεκλίθησαν μετὰ σεβασμοῦ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐζήληε διὰ τῆς μεγάλης θύρας.

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, ὁ Σαιν-Λύκ εἰσῆλθε διὰ τῆς μικρᾶς καί, διὰ τοῦ νεύματος, ἐσταμάτησε τοὺς ἐξερχομένους τέσσαρας εὐπατρίδας.

— Συγγνώμην, κύριε δὲ Κουέλε, εἶπε, κατοικεῖτε πάντοτε εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀνορίου.

— Ναί, ἀγαπητὴ φίλε, διατί; ἠρώτησεν ὁ Κουέλος.

— Θέλω νὰ σὰς εἶπω δύο λέξεις.

— Ἄ! ἄ!

— Καὶ ὑμᾶς, κύριε δὲ Σχομβέργ, νὰ τολμήσω νὰ ἐρωτήσω ποῦ κατοικεῖτε;

— Κατοικῶ εἰς τὴν ὁδὸν Βιθιζύ, εἶπεν ὁ Σχομβέργ ἐκτεπληγμένος.

— Δ' Ἐπερών, γινώσκω τὴν ἰδικὴν σας διεύθυνσιν.

— Ὅδὸς Γρενέλ.

— Εἰσθε γείτων μου. Καὶ ὑμεῖς, Μωζιρόν;

— Ἐγὼ κατοικῶ εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Λούβρου.

— Λοιπόν, θ' ἀρχίσω ἀπὸ ὑμᾶς, ἐάν το ἐπιτρέπητε ἢ μᾶλλον ὀχι, ἀπὸ ὑμᾶς, Κουέλε.

— Θαυμάσια! ἐννοῶ. Ἐρχεσθε ἐκ μέρους τοῦ κυρίου δὲ Βουσοῦ!

— Δὲν λέγω ἐκ μέρους τίνος ἐρχομαι, κύριοι. Θέλω μόνον νὰ ὁμιλήσω πρὸς ὑμᾶς, ἰδοὺ τὸ ὄλον.

— Καὶ πρὸς τοὺς τέσσαρας;

— Ναί.

— Λοιπόν, ἐάν δὲν θέλητε νὰ ὁμιλήσητε πρὸς ὑμᾶς ἐντὸς τοῦ Λούβρου, ὡς ὑποθέτω, διότι τὸ μέρος εἶναι κακόν, δυνάμεθα νὰ συναθροισθῶμεν εἰς τὴν κατοικίαν ἐνὸς ἐξ ἡμῶν. Δυνάμεθα νὰ ἀκούσωμεν πάντες ὅ,τι θά εἴπητε πρὸς ἕκαστον ἡμῶν κατ' ἰδίαν;

— Ἐλευθέρως.

— Τότε, ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σχομβέργ, ἡ ὁποία ἀπέχει δύο βήματα.

— Ναί, ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Εὐχαριστῶς, κύριοι, εἶπεν ὁ Σαιν-Λύκ.

— Δείξατε ἡμῖν τὸν δρόμον, κύριε δὲ Σχομβέργ.

Οἱ πέντε εὐπατριδαὶ ἐξῆλθον τοῦ Λούβρου, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν βραχιόνων καὶ καταλαμβάνοντες ὅλον τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ.

Παρηκολουθοῦντο δ' ὑπὸ τῶν μέχρις ὀδόντων ὠπλισμένων θεραπόντων αὐτῶν.

Τοιοιουτρόπως, ἀφίκοντο εἰς τὴν ὁδὸν Βεθιζὺ καὶ ὁ Σχομβέργ διέταξε νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν μεγάλην αἰθουσαν τοῦ μεγάρου του.

Ὁ Σαῖν-Λύκ παρέμεινε εἰς τὸν ἀντιθάλαμον

ΟΑ'

Πῶς ὁ Σαῖν-Λύκ ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπὸ τοῦ Βουσοῦ δοθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν.

Ἄς ἀφήσωμεν, πρὸς στιγμὴν, τὸν Σαῖν-Λύκ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ Σχομβέργ καὶ ἄς ἴδωμεν τί συνέβη μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βουσοῦ.

Οὗτος εἶχεν ἐξέλθει τῆς αἰθούσης τοῦ θρόνου μετὰ τοῦ φίλου του, χαιρετῶν πάντας ἐκείνους, τοὺς ὁποίους τὸ αὐλικὸν πνεῦμα δὲν εἶχε σκοτίσει μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀπροσεκτῶς πρὸς ἄνδρα τόσο ἐπίφοβον, ὅποιος ἦτο ὁ Βουσοῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τῆς κτηνώδους βίας, καθ' ἣν ἡ προσωπικὴ ἰσχὺς ἦτο τὸ πᾶν, ἀνὴρ ρωμαλέος καὶ ἐπιτήδειος ἠδύνατο νὰ καταρτίσῃ δι' ἑαυτὸν μικρὸν φυσικὸν καὶ ἠθικὸν βασίλειον ἐντὸς τοῦ ὠραίου βασιλείου τῆς Γαλλίας.

Οὕτως ὁ Βουσοῦ ἐβασίλευεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἑρρίκου Γ'.

Ἐκείνην ὅμως τὴν ἡμέραν, ὁ Βουσοῦ εἶχε τύχει κακίστης ὑποδοχῆς ἐν τῷ βασιλείῳ του.

Ἄφου οἱ δύο φίλοι ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης, ὁ Σαῖν-Λύκ ἔστη καί, παρατηρῶν τὸν Βουσοῦ ἀνησυχῶς.

— Μήπως εἶσθε ἀσθενής, φίλε μου; ἠρώτησεν αὐτὸν τῇ ἀληθείᾳ, ὡχρίστε εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε μοὶ φαίνεται, ὅτι θὰ λιποθυμήσητε.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Βουσοῦ, ἀλλὰ μόνον πνίγομαι ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Καὶ διδετε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους ἐκείνων τῶν γελῶν;

— Ἐὰν προσέχω, φίλε μου, θέλετε κρίνει μόνος.

— Ἐλα, ἔλα, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἤσυχάσατε.

— Εἰσθε θελκτικός; νὰ ἤσυχάσω; ἐὰν σὰς ἔλεγον τὸ ἡμῖσι ὅσων ἤκουσα, μάλιστα μὲ τὸν χαρακτήρᾳ σας θὰ συνέβαινον φόνοι.

— Ἐπὶ τέλους, τί ἐπιθυμεῖτε;

— Εἰσθε φίλος μου, Σαῖν-Λύκ, καὶ μοὶ παρέσχετε τρομερὰν ἀπόδειξιν τῆς φιλίας σας.

— Ἄ! ἀγαπητὲ φίλε, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ὅστις ἐπίστευε τὸν Μονσορὼ νεκρὸν καὶ τεθαμμένον, τὸ πρᾶγμα δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ κάμνωμεν λόγον περὶ αὐτοῦ· βεβαίως τὸ κτύπημα ἦτο ἀριστον καὶ ἐ-

πέτυχε θαυμασίως, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἰδική μου ἡ ἀξία· εἶναι τοῦ βασιλέως, ὅστις μοὶ το εἶχε διδάξει, ὅτε μ' ἐκράτει αἰχμάλωτον εἰς τὸ Λούβρον.

— Ἀγαπητὲ φίλε...

— Ἄς ἀφήσωμεν, λοιπόν, τὸν Μονσορὼ ὅπου εὐρίσκεται καὶ ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ τῆς Ἀρτεμίδος. Ἠὐχαριστήθη ἡ μικρά μας; Μὲ συγχωρεῖ; Πότε ὁ γάμος; Πότε ἡ βάπτισις;

— Ἄ! φίλτατε φίλτατε, περιμένετε ν' ἀποθάνῃ πρῶτον ὁ Μονσορὼ.

— Τί λέγετε; εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἀνασκιρτήσας, ὡς ἐὰν εἶχε πατήσῃ ὀξὺ καρφίον.

— Ἄ! οἱ μήκωνες δὲν εἶναι φυτὸν τόσον ἐπικίνδυνον, ὅσον εἶχες ὑποθέσει, ἐπομένως ὁ Μονσορὼ δὲν ἀπέθανε, μολονότι ἔπεσεν ἐπ' αὐτῶν· ἀπ' ἐναντίας, ζῆ καὶ μαίνεται πλέον ἢ πρότερον.

— Μπα! ἀληθῶς;

— Ναι· μόνον ἐκδίκησιν πνέει καὶ ὤμωσε νὰ σὰς φονεύσῃ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

— Ζῆ;

— Φεῦ! ναι.

— Καὶ τίς γαιδάρος ἰατρός τὸν ἐθεράπευεν;

— Ὁ ἰδικός μου, ἀγαπητὲ φίλε.

— Πῶς! δὲν δύναμαι νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν μου, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, συντριβείς ἐκ τῆς τοιαύτης ἀποκαλύψεως· λοιπόν, ἀτιμάζομαι, ἀφου ἀνήγγειλον τὸν θάνατον αὐτοῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον· θέλει εὔρει πενθηφοροῦντας τοὺς κληρονόμους τοῦ ὦ! δὲν θὰ διαψευσθῶ, ἀλλ' εἰς πρώτην συνάντησιν, ἀντὶ ἐνὸς κτυπήματος, θὰ τῷ καταφέρω τέσσαρα, ἐὰν ἦναι ἀνάγκη.

— Ἦσυχάσατε καὶ σεῖς τώρα, φίλτατε Σαῖν-Λύκ, εἶπεν ὁ Βουσοῦ· ὁ Μονσορὼ μ' ἐξυπηρετεῖ κάλλιον ἢ ὅσον νομίζετε· φαντάσθητε, ὅτι ὑποπτεύει, ὅτι ὁ δοῦξ σὰς ἐξαπέστειλε κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸν δοῦκα ζηλοτυπεῖ. Ἐγὼ εἶμαι ἀγγελος, πολῦτιμος φίλος, Βαυάρδος· ἐπὶ τέλους, εἶμαι ὁ ἀγαπητός του Βουσοῦ. Εἶναι δὲ φυσικώτατον, ἀφου τὸ ζῶον ὁ Ρεμῆ ἔσωσεν αὐτόν.

— Ὅποιον μωρὰν ἰδέαν συνέλαβε!

— Τί θέλετε; εἶναι ἰδέα τιμίου ἀνδρός! φαντάζεται ὅτι ὀφείλει νὰ θεραπεύῃ τοὺς ἀνθρώπους, διότι εἶναι ἰατρός.

— Ἄλλ' αὐτὸς ὁ ἰατρός σου εἶναι δαιμονίων.

— Ἐν βραχυλογίᾳ, ὁ Μονσορὼ πιστεύει, ὅτι εἰς ἐμὲ ὀφείλει τὴν ζωὴν του καὶ εἰς ἐμὲ ὀφείλει τὴν σύζυγόν του.

— Ἄ! ἐννοῶ ὅτι δύνασαι νὰ περιμένης ἡσυχῶς τὸν θάνατόν του, οὐχ ἥττον ἐγὼ ἐκπλήττομαι μεγάλως.

— Φίλτατε φίλε!

— Μὰ τὴν πίστιν μου, πίπτω ἀπὸ τὰ νύφη.

— Βλέπετε, ὅτι, ἐπὶ τοῦ παρόντος, δὲν πρόκειται περὶ τοῦ Μονσορὼ.

— Ὅχι, ἄς γευώμεθα τῆς ζωῆς ἐπ' ὅσον εἶναι κληῖρος. Ἄμα τῇ ἀναρρώσει του ὅμως, σὰς εἰδοποιῶ, ὅτι θὰ προμηθευθῶ θῶρακα καὶ ὅτι θὰ θωρακίσω, διὰ

σιδήρου τὰ παραθυρόφυλλά μου. Πρὸς τοῦτοις, ἐρωτήσατε τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού, ἐὰν ἡ μήτηρ του τῷ ἔδωκε συνταγὴν τινος ἀντιφαρμάκου. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ, ἄς διασκεδάζωμεν, φίλτατέ μοι.

Ὁ Βουσοῦ ἐμειδίασε καὶ ἔλαβε τὸν Σαῖν-Λύκ ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

— Ὡστε, φίλτατε Σαῖν-Λύκ, τῷ εἶπε, μόνον ἡμίσειαν ἐκδούλευσιν μοὶ παρέσχετε.

Ὁ Σαῖν-Λύκ ἠτένισεν αὐτὸν διαπορῶν.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπε· θέλετε νὰ τὴν συμπληρώσω; θὰ ἦτο μὲν σκληρόν, ἀλλὰ, χάριν ὑμῶν, ἀγαπητὲ Βουσοῦ, εἶμαι ἔτοιμος νὰ πράξω πολλὰ, ἰδίως ἐὰν με ἀτενίζῃ μὲ τοὺς κιτρίνους ὀφθαλμούς του.

— Ὅχι, φίλτατε, ὄχι. Σὰς εἶπον ν' ἀφήσωμεν τὸν Μονσορὼ, ἐὰν δὲ μοὶ ὀφειλετέ τι, ἐξοφλήσατε κατ' ἕτερον τρόπον.

— Ἐμπρός, σὰς ἀκούω.

— Εἰσθε εἰς καλὰς σχέσεις μὲ τοὺς κυρίους εὐνοουμένους;

— Ὡς τοὺς γάτους καὶ τοὺς σκύλους εἰς τὸν ἥλιον· ἐφ' ὅσον αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες μὰς θερμαίνουσιν ὅλους, δὲν ὀμιλοῦμεν ἐὰν ὅμως εἰς ἡμῶν σφτερισθῇ τὸν ἥλιον τῶν ἄλλων, τότε δὲν ἐγγυῶμαι, διότι ὄνυχες καὶ ὀδόντες θὰ παιζῶσι τὸ μέρος των.

— Ἄς ὑποθέσωμεν, λοιπόν, ὅτι ἐγένετο κατάχρησις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

— Ἄς τὸ ὑποθέσωμεν, ἔστω.

— Τότε, δεῖξατε τοὺς ὠραίους ὀδόντας σας, προβάλετε τοὺς τρομεροὺς ὄνυχας σας καὶ ἄς ἀρχίσωμεν τὸ παιγνίδιον.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ.

Ὁ Βουσοῦ ἐμειδίασε.

— Θὰ ὑπάγετε, ἐὰν εὐαρεστῆσθε, νὰ πλησιάσῃτε τὸν Κουέλον.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Ἀρχίζετε νὰ ἐννοεῖτε, αἰ;

— Ναι.

— Θαυμάσια! Θὰ τὸν ἐρωτήσητε πότε θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ μοὶ κόψῃ τὸν λαίμῳ ἢ νὰ τοῦ κόψω ἐγὼ τὸν ἰδικόν του.

— Θὰ τὸν ἐρωτήσω, ἀγαπητὲ κύριε.

— Μήπως σὰς δυσαρτεῖ;

— Ἐμὲ, καθόλου. Θὰ ὑπάγω, ὅταν θελήσητε, καὶ παραχρῆμα, ἐὰν τοῦτο σὰς εὐαρεστῇ.

— Μίαν στιγμὴν. Ἐνθ' ὅθι ὑπάγετε πρὸς τὸν κύριον δὲ Κουέλον, θὰ μοὶ κάμετε τὴν χάριν νὰ ἐπισκεφθῆτε καὶ τὸν κύριον Σχομβέργ, πρὸς τὸν ὅποιον θὰ ὑποβάλητε τὴν αὐτὴν πρότασιν.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, καὶ πρὸς τὸν κύριον Σχομβέργ! Διάβολε! πόσον σπεύδετε, Βουσοῦ.

Ὁ Βουσοῦ ἐποίησατο νεῦμα, μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντιλογίαν.

— Ἐστω, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ· γεννηθήτω τὸ θέλημά σας.

— Μετὰ τοῦτο, φίλτατέ μοι Σαῖν-Λύκ, ἀφου σὰς εὐρίσκω τόσο συγκαταβατικόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσοῦ, θὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν κύριον Μωζιρὸν εἰς τὸ Λούβρον, ὅπου εἶναι φρουρός, διότι εἶδον ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ σημεῖον τῆς ὑπηρεσίας, καὶ θὰ τὸν προσκαλέσητε νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῶν ἐτέρων.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, τρεῖς ἐσκέ-

φθητε καλῶς, Βουσύ; Τοῦλάχιστον ἐτελειώσαμεν;

— Ὅχι.

— Πῶς, ὄχι;

— Ἐκείθεν θέλετε μεταβῆ παρὰ τῆ κυρίῳ δ' Ἐπερών, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν σὲ ἀπασχολῶ, διότι θεωρῶ αὐτὸν μικρῶς ἀξίας σύντροφον, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἀποτελεῖ ἀριθμὸν.

Ὁ Σαῖν-Λύκ ἔριψε τὰς χεῖρας παραλήλως τοῦ σώματός του καὶ ἠτένισε τὸν Βουσύ.

— Τέσσαρες! ἐψιθύρισε.

— Ναί, φίλτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, τέσσαρες· θεωρῶ περιττὸν νὰ ποιήσωμαι συστάσεις πρὸς ἄνδρα πνευματώδη, γενναῖον καὶ εὐπροσήγορον ὡς ὑμεῖς, ὅπως προσενεχθῆτε πρὸς ἐκείνους τοὺς κυρίους μετὰ τῆς πραότητος καὶ τῆς εὐπροσηγορίας, τὴν ὁποίαν κατέχετε εἰς ὑψιστον βαθμὸν.

— ὦ! ἀγαπητὴ φίλε, θέλετε εὐχαριστηθῆ.

Ὁ Βουσύ, μειδιῶν, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Σαῖν-Λύκ.

— Τύχη ἀγαθῆ, εἶπεν. Ἄ! κύριοι εὐνοούμενοι! θὰ γελάσωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τὴν σειρὰν μας.

— Τώρα, ἀκριβέ μοι φίλε, τοὺς ὄρους.

— Τίνας ὄρους;

— Τοὺς ὑμετέρους.

— Ἐγὼ δὲν προτείνω ὄρους, ἀλλὰ θὰ δεχθῶ τοὺς προταθησομένους.

— Τὰ ὄπλα σας;

— Τὰ τῶν κυρίων ἐκείνων.

— Τὴν ἡμέραν, τὸν τόπον καὶ τὴν ὥραν;

— Ὅταν καὶ ὅπου ἐκείνοι οἱ κύριοι θελήσωσιν.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους...

— Ἄς μὴ καταγινώμεθα εἰς τοιαύτας μικρολογίας· ἐνεργήσατε, ἀλλ' ἐνεργήσατε ταχέως, ἀγαπητὴ φίλε. Ἐγὼ θὰ περιπατῶ εἰς τὸν μικρὸν κῆπον τοῦ Λούβρου, ὅπου θέλετε μετὰ συναντήσῃ, μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς σας.

Ἀποῦ νῦν γινώσκωμεν διατὶ ὁ Σαῖν-Λύκ εὗρεν ὁμοῦ τοὺς τέσσαρας νέους καὶ τίνι τρόπῳ ἤρξατο τῆς μετ' αὐτῶν συνδιαλέξεως, ἃς ἐπανελάθωμεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ Σχομβέργ, ὅπου ἀφήσαμεν αὐτὸν περιμένοντα κατὰ τοὺς τότε ἐν χρῆσει κανόνες τῆς ἐθιμοτυπίας, ἐνῶ ἕκαστος τῶν τεσσάρων εὐνοουμένων τοῦ βασιλέως κατελάμβανεν ἀνὰ μίαν τῶν κυριωτέρων γωνιῶν τῆς αἰθούσης.

Μετὰ τοῦτο, ἀμφότερα τὰ φύλλα τῆς θύρας ἠνεψήθησαν καὶ θεράπων, προσελθὼν, ἐχαίρετῆσε τὸν Σαῖν-Λύκ, ὅστις, μετὰ τὴν δεξιὰν πυγμὴν ἐπὶ τῆς λαγόνος καὶ ἀνεγείρων ὀλίγον τὸν μανδύαν του διὰ τοῦ ἀκρου τοῦ ξίφους του, ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ὁποίου ἐστήριζε τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἐβάδισε, κρατῶν, διὰ τῆς δεξιᾶς, τὸν πῖλον του, μέχρι τῆς φλιᾶς τῆς θύρας, ὅπου ἔστη μετὰ κανονικότητος, ἀνταξίας τοῦ ἰκανωτέρου ἀρχιτέκτονος.

— Ὁ κύριος δ' Ἐσπινὰὶ δὲ Σαῖν-Λύκ! ἀνεφώνησεν ὁ θεράπων.

Ὁ Σαῖν-Λύκ εἰσήλθεν.

Ὁ Σχομβέργ, ὡς οἰκοδεσπότης, ἠγέρθη

καὶ ἐπορεύθη εἰς προὔπαντησιν τοῦ ξένου, ὅστις, ἀντὶ νὰ χαιρετήσῃ αὐτόν, ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν πῖλον του.

Οὗτος ὁ τύπος ἐδήλου τὴν ἐννοίαν τῆς ἐπισκέψεως.

Ὁ Σχομβέργ ἀνταπεκρίθη διὰ χαιρετισμοῦ, εἰτα δέ, στραφεὶς πρὸς τὸν Κουέλον:

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν, εἶπε, τῆ Σαῖν-Λύκ, νὰ παρουσιάσω ὑμῖν τὸν κύριον Ἰακωβὸν δὲ Λέβη, κόμητα δὲ Κουέλον.

Ὁ Σαῖν-Λύκ πρόβη ἐν βῆμα πρὸς τὸν Κουέλον καὶ ἐχαίρετῆσεν ὑποκλινῶς.

— Ἐζήτουν τὸν κύριον, εἶπεν.

Ὁ Κουέλος ἀντεχαίρετῆσεν.

Ὁ Σχομβέργ ἐστράφη πρὸς ἐτέραν γωνίαν τῆς αἰθούσης καὶ ἐπανελάθε:

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω ὑμῖν τὸν κύριον Λουδοβίκον δὲ Μωζιρόν.

Ὅμοιοι ὑποκλίσεις τῶν Σαῖν-Λύκ καὶ Μωζιρόν.

— Ἐζήτουν τὸν κύριον, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

Ἡ αὐτὴ ἐθιμοτυπία ἐπανελήφθη καὶ ὡς πρὸς τὸν δ' Ἐπερών μετ' ἴσου φλέγματος καὶ βραδύτητος.

Ἐπίσης ὁ Σχομβέργ ὠνόμασεν ἑαυτὸν καὶ ἐδέχθη τὴν αὐτὴν φιλοφρόνησιν.

Μετὰ τοῦτο, οἱ τέσσαρες φίλοι ἐκάθησαν καὶ ὁ Βουσύ ἔμεινεν ὄρθιος.

— Κύριε κόμη, εἶπε πρὸς τὸν Κουέλον, προσεβάλετε τὸν κύριον κόμητᾶ Λουδοβίκον δὲ Κλερμών δ' Ἀμβοάς, ἀρχοντα τοῦ Βουσύ, ὅστις προσφέρει ὑμῖν τὰς ταπεινωτάτας προσήσεις του καὶ καλεῖ ὑμᾶς εἰς μονομαχίαν καθ' ἣν ἡμέραν καὶ ὥραν εὐαρεστεῖσθε, ὅπως μονομαχήσετε δι' ὧν θελήσετε μέχρις οὗ ἐπακολουθήσῃ θάνατος... Δέχεσθε;

— Βεβαίως, ναί, ἀπεκρίθη ὁ Κουέλος· ὁ κύριος κόμης μοὶ περιποιεῖ μεγάλην τιμὴν.

— Τίνα ἡμέραν, κύριε κόμη;

— Δὲν ἔχω προτιμήσεις, ἀλλὰ μόνον θὰ προὔτιμων τὴν αὐριον ἀντὶ τῆς μεθαύριον καὶ τὴν μεθαύριον ἀντὶ τῶν ἐπομένων ἡμερῶν.

— Τίνα ὥραν;

— Τὴν πρωῖαν.

— Ὅπλα;

— Τὴν σπάθην καὶ τὸ ἐγχειρίδιον, ἐὰν ὁ κύριος Βουσύ συγκατανεύῃ.

Ὁ Σαῖν-Λύκ ὑπεκλίθη.

— Ὅ,τι ἂν ἀποφασίσῃτε ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἶπεν, εἶναι νόμος διὰ τὸν κύριον δὲ Βουσύ.

Ἀκολουθῶς ἀπηυθύνθη πρὸς τοὺς ἐτέρους τρεῖς ὅτινες ἔδωκαν ὁμοίας ἀπαντήσεις.

— Ἀλλὰ, προσέθετο ὁ Σχομβέργ, δὲν ἐλάβομεν ὑπ' ὄψει ἐν πρᾶγμα, κύριε δὲ Σαῖν-Λύκ.

— Τί;

— Ὅτι ἐὰν ἤρσκόμεθα — ἡ τύχη εἶναι ἐνίοτε παράδοξος — ἐὰν ἤρσκόμεθα, λέγω, νὰ ἐκλεξώμεν ὄλοι τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν, ἴσως ὁ κύριος δὲ Βουσύ θὰ περιήρχετο εἰς ἀμηχανίαν.

Ὁ Σαῖν-Λύκ ὑπεκλίθη μετὰ χαριέστατον μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων.

— Βεβαίως, εἶπεν, ὁ κύριος δὲ Βουσύ

θὰ περιήρχετο εἰς ἀμηχανίαν, ὡς πᾶς εὐπατρίδης ἐνώπιον τεσσάρων ἀνδρείων ὡς ὑμᾶς· λέγει ὅμως, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἦτο νέον δι' αὐτόν, διότι τῆ συνέβη εἰς τὰς Τουρνέλ, πλησίον τῆς Βασιτίλλης.

— Καὶ θὰ ἐνίκα καὶ τοὺς τέσσαρας; εἶπεν ὁ δ' Ἐπερών.

— Καὶ τοὺς τέσσαρας, ἀπεκρίθη ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Ἰδιαιτέρως ἕκαστον; ἠρώτησεν ὁ Σχομβέργ.

— Ἰδιαιτέρως ἢ ταυτοχρόνως; ἡ πρόκλησις ἀπευθύνεται ἀτομικῶς πρὸς ἕκαστον καὶ συλλήβδην πρὸς ὅλους.

Οἱ τέσσαρες νέοι προσέβλεψαν ἀλλήλους.

Ὁ Κουέλος ὅμως διέκοψε πρῶτος τὴν σιγὴν.

— Ἡ πράξις τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ εἶναι γενναία, εἶπε, πορφυροῦς ἐκ τῆς ὀργῆς· ἀλλ' ὅσον ὀλίγον ἂν ἀξίζωμεν, δυνάμεθα, ἕκαστος ἰδιαιτέρως, νὰ ἐπαρκέσωμεν εἰς τὸ ἔργον· δεχόμεθα, λοιπόν, τὴν πρότασιν τοῦ κόμητος, ὅπως ἀλληδιαδόχως ἡ μᾶλλον, ὅπερ εἶναι προτιμότερον, ὅπως...

Ὁ Κουέλος προσέβλεψε τοὺς φίλους του, ὅτινες, ἀναμφιβόλως μαντεύοντες τὴν σκέψιν του, ἐποίησαντο νεῦμα καταφάσεως.

— Ἡ τὸ προτιμότερον εἶναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Κουέλος, ἀφοῦ δὲν προτιθέμεθα νὰ δολοφονήσωμεν ἕνα ἐντιμον ἄνδρα, ὅπως ἡ τύχη ἀποφασίσῃ τίς πρῶτος ἡμῶν θέλει ἀνταγωνισθῆ μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ.

— Ἄλλ' οἱ λοιποὶ τρεῖς; εἶπε ζωηρῶς ὁ δ' Ἐπερών.

— Οἱ λοιποὶ τρεῖς! ὁ κύριος δὲ Βουσύ ἔχει βεβαίως πολλοὺς φίλους καὶ ἡμεῖς πολλοὺς ἐχθρούς, ὥστε οἱ λοιποὶ τρεῖς νὰ μὴ μείνωσι μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας.

— Συμφωνεῖτε, κύριοι; προσέθετο ὁ Κουέλος, στραφεὶς πρὸς τοὺς συντρόφους του.

— Ναί, ἀπεκρίθησαν ἐκείνοι ὁμοφώνως.

— Θὰ μοι ἦτο δ' ἰδίως εὐάρεστον, εἶπεν ὁ Σχομβέργ, ἐὰν ὁ κύριος δὲ Βουσύ προσεκάλει εἰς τὴν πανηγυριν καὶ τὸν κύριον Λιβαρτόν.

— Ἐὰν ἐτόλμων νὰ ἐκφέρω γνώμην, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, θὰ ἔλεγον, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ μετᾶσχη αὐτῆς καὶ ὁ κύριος Βαλζάκ δ' Ἀντραίχ.

— Καὶ ἡ τετράς θὰ ἦτο πλήρης, ἐὰν ὁ κύριος δὲ Ρεβείρᾶκ εὐηρεστεῖτο νὰ συνοδεύσῃ τοὺς φίλους του.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, θὰ διαβιβάσω τοὺς πόθους σας πρὸς τὸν κύριον κόμητα δὲ Βουσύ, φρονῶ δ' ὅτι δύναμαι ν' ἀπαντήσω ὑμῖν ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι εἶναι λίαν ἀβρόφρων, ὥστε θέλει συμμορφωθῆ πρὸς τοὺς πόθους ὑμῶν. Καὶ νῦν δὲν μοι ἀπομένει εἰμὴ νὰ ἐκφράσω ὑμῖν τὰς εὐλικρινεστάτας εὐχαριστίας τοῦ κυρίου κόμητος.

Ὁ Σαῖν-Λύκ ἐχαίρετῆσεν αὖθις καὶ οἱ τέσσαρες εὐπατρίδαι ἀνταπεκρίθησαν αὐτῷ καὶ τὸν προσέπεμψαν μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης.

Ὁ Σαῖν-Λύκ εὗρεν, εἰς τὸν τελευταῖον ἀντιθάλαμον, τοὺς τέσσαρας θεράποντας.

Ἐζήγαγε τὸ πλήρες χρυσοῦ βαλάντιόν

του και το έρριψεν εν μέσφ αὐτῶν, εἰπών :
— Πίστετε εἰς ὑγίειαν τῶν κυρίων ὑμῶν.

ΟΒ'

**Κατὰ τί ὁ Σαῖν-Λύκ ἦτο μᾶλλον
εὖ ἠγμένοσ τοῦ Βουσοῦ, τένα μα-
θήματα ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τένα
οὗτος ἐποίησατο αὐτῶν χρῆσιν.**

Ὁ Σαῖν-Λύκ ἐπέστρεψεν, ὑπερηφανευό-
μενος διὰ τὴν καλὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐν-
τολῆς του.

Ὁ Βουσοῦ περιέμενε αὐτὸν καὶ τῷ ἐξέ-
φρασε τὰς εὐχαριστίας του.

Ὁ Σαῖν-Λύκ εὗρεν αὐτὸν λίαν μελαγ-
χολικόν, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο φυσικὸν δι'
ἄνθρωπον τόσφ ἀνδρείον, μανθάνοντα τὴν
εἰδησιν τοιαύτης λαμπρᾶς μονομαχίας.

— Μήπως δὲν ἐξεπλήρωσα καλῶς τὴν
ἐντολήν σας; ἠρώτησεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Λυποῦμαι, ἀγαπητὴ φίλε, ὅτι, ἀντὶ
νὰ δεχθῆτε προθεσμίαν, δὲν εἶπετε : «πα-
ραχρῆμα».

— Ἄ! ὑπομονή, οἱ Ἀγγεβινοὶ δὲν
ἤλθον εἰσέτι. Τί διάβολον δώσατε αὐτοῖς
καιρὸν νὰ ἔλθωσιν. Ἄλλως, ποῦ ἔγκειται
ἡ ἀνάγκη νὰ σπεύσητε;

— Ἦθελον ν' ἀποθάνω ὅσφ δυνατόν
τάχιον.

Ὁ Σαῖν-Λύκ προσέβλεψε τὸν Βουσοῦ με-
τὴν ἐκπλήξιν, τὴν ὁποίαν οἱ ἀκέραιοι τὸν
χαρκτηῖρα ἄνδρες αἰσθάνονται εἰς τὴν
ἐμφάνισιν καὶ ἄλλοτρίου δυστυχήματος.

— Ν' ἀποθάνητε! ὅταν ἔχητε τοιαύτην
ἡλικίαν, τοιαύτην ἐρωμένην καὶ τοιοῦτο
ὄνομα!

— Ναι, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ φονεύσω
τέσσαρας καὶ θὰ λάβω καλὸν κτύπημα, ἐκ
τοῦ ὁποίου θὰ ἡσυχάσω αἰωνίως.

— Εἶναι μελαγχολικαὶ ιδέαι, Βουσοῦ!
Ἔπειτα συνέχεια.

Δμλ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ» ΤΟΥ ΘΩΜΑΝ

Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Γ'

Ὁραῖος νεανίας, κομψότατα ἐνδεδυμέ-
νος περιπατεῖ ἐπὶ τοῦ Ριάλτου. Ἐν τῇ
χειρὶ του ἀντηχεῖ βαλάντιον πλήρες χρυ-
σῶν φλωρίων. Ἀναμφιβόλως θὰ εἶνε φίλος
τῶν ἡδονῶν. Ρυτίδες πρόωροι αὐλακοῦσι
τὸ μελαγχροινὸν πρόσωπόν του. Προέρ-
χονται ἀρά γε ἐκ καταχρήσεως ἀπολαύ-
σεων ἢ εἶνε ἡ σφραγὶς λύπης μυστικῆς, ἣ-
τις ἐταλαιπώρησε τὴν ὑπαρξίν του; Πη-
γαίνει, ἔρχεται, σταματᾷ. Τὸ βῆμά του
σύρεται, πεταραγμένον, ἀβέβαιον, ἀνήσυ-
χον. Αἰφνης φαίνεται λαμβάνων ἀπόφασιν
ἐπὶ πολὺ ἀναβληθεῖσαν, ῥίπτει χρυσοῦν τι
νομίσμα πρὸς ἓνα γονδολιέρου καὶ τὸν δια-
τάσσει νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν
τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ἐκεῖ ἐπαναλαμβάνει
τὸν ἀνήσυχον περιπάτον του. Τὸ βλέμμα

του εἶνε ἐστηριγμένον διαρκῶς ἐπὶ τῆς
γῆς. Πρὸφνης σκληρὰ μέριμνα κατέχει
τὸ πνεῦμά του. Εὐεῖδεις γυναῖκες παρέρ-
χονται πλησίον του, ἀλλὰ δὲν τὰς βλέπει.
Τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν ἀνοίγονται ἐνφ'
διαβραίνει, ἀλλὰ δὲν ἀκούει τίποτε.

Ποῖος νὰ εἶνε καὶ ποῦ νὰ πηγαίνει;

Εἶνε αὐτὸς — τίς θὰ τὸ ἐπίστευεν! —

αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος, ὃν
εὕρομεν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος διηγήμα-
τος, ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῶν προθύρων τοῦ
δουκικοῦ ἀνακτόρου. Εἶνε ὁ σωτὴρ τοῦ
Δόγη, ὁ κύριος τῶν τριῶν χιλιάδων φλω-
ρίων, πηγῆς εὐδαιμονίας, ἣτις τῷ φαίνε-
ται ἀνεξάντλητος!

Καθ' ἣν στιγμὴν διέρχεται πρὸ τῆς ἐκ-
κλησίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου, γνωστῇ φωνῇ
τὸν καλεῖ διὰ τοῦ ὀνόματός του Ἐπανα-
στρέφεται δὲ καὶ ἀναγνωρίζων τὴν γρατῆν
μάγισσαν, ἣτις χθὲς τῷ πρόελεγε τὴν κα-
λὴν τύχην του, ἀνοίγει τὸ βαλάντιόν του
διὰ νὰ τῇ ρίψῃ ἐλεημοσύνην.

— Κράτησε τὰ χρήματά σου, υἱέ μου,
λέγει ἡ γρατῆ. Εἶμαι πολὺ πλουσιωτέρα
ἀπὸ σέ. Ἄλλ' ἂν θέλῃς οὕτως ἢ ἄλλως νὰ
μοῦ προσφέρῃς τι, ἀγόρασέ μου ἓν ἐπανω-
φόριον διὰ νὰ προφυλάσσωμαι ἀπὸ τὴν
βροχὴν καὶ εἰς ἀντάλλαγμα θὰ σοῦ δώσω
μίαν καλὴν συμβουλήν: Ἀπόφευγε τὸ
Φορτέγο!

— Γρατῆ τρελλή! ἐπιθύρισε περιφρονη-
τικῶς ὁ Ἀντώνιος.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ γρατῆ ἐπέμενε νὰ συνάψῃ
μετ' αὐτοῦ ὀμιλίαν, τὴν ἀπόθησε βιαίως
μακράν. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐκυλίσθη ὡς
κεραυνωθεῖσα ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς ἐκ-
κλησίας καὶ συγκεκομμένη τῇ φωνῇ:

— Ἄ! υἱέ μου, ἔλεγε, τί σοῦ ἔκαμα
διὰ νὰ με μεταχειρίζεσαι τοιοῦτοτρόπως;
Ἄ! ἂν ἤξευρες...

Ἄλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ.
Ἡ θλίψις τῆς ἀφῆρει τὴν λαλιάν.

Ὁ Ἀντώνιος, ὅλος συγκεχυμένος ἐκ
τοῦ ἀποτόμου κινήματός του, ἔσπευσε νὰ
τὴν βοηθήσῃ. Τὴν ἀνήγειρε μετὰ προσο-
χῆς, τὴν ἐκάθησεν εἰς τὸν πρόδομον τῆς
ἐκκλησίας καὶ κλίνων πρὸς αὐτὴν ἤρχισε
νὰ τῇ ὀμιλῇ χαμηλοφώνως.

— Συγχώρησέ με, τῇ ἔλεγε, διὰ τὸ
σφάλμα μου. Δὲν λησμονῶ ὅτι εἰς σέ ὀφεί-
λω τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν εὐτυχίαν μου.
Ἄν δὲν με συνέτρεχες, δὲν θὰ ἠδυνάμην
νὰ σώσω τὸν Δόγη καὶ νὰ κερδήσω αὐτὰ
τὰ φλωρία. Με συγχωρεῖς καὶ θέλεις νὰ
τὰ μοιρασθῶμεν;

— Φύλαξέ τα ὅλα, παιδί μου, ἀπε-
κρίθη ἡ γρατῆ. Ἡ εὐτυχία σου μοῦ ἀρκεῖ.
Δὲν ἦσο γεννημένος διὰ νὰ εἶσαι πτωχὸς
καὶ ἂν ἤξευρες...

— Γνωρίζω, καλὴ μου γρατῆ, εἶπεν ὁ
Ἀντώνιος, ὅτι οἱ συγγενεῖς μου ἦσαν
πλοῦσιοι. Τὸ ἐνθυμοῦμαι ὡς ἀμυδρὰν ἀ-
νάμνησιν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας. Ὡστε
δὲν μοῦ λέγεις τίποτε νέον. Ἄλλὰ τί ὠ-
φελεῖ νὰ συλλογίζεσθε κανεὶς τὸ παρελ-
θόν, ὅταν τοῦτο δὲν ὑπάρχῃ πλέον;

— Ἄ! ἂν ἤξευρες! . . ἐπιθύριζε πάν-
τοτε ἡ γρατῆ.

— Ἦξεύρω ἢ νομιζῶ ὅτι ἐνθυμοῦμαι,

ἐξακολούθησεν ὁ Ἀντώνιος, ὅτι οἱ γονεῖς
μου ὀμίλου γλώσσᾶν τινὰ ξένην. Ἦξεύ-
ρω προσέτι ὅτι ἀπεχωρίσθην τῆς οἰκογε-
νείας μου ἐν νυκτὶ πυρκαϊᾶς, καθ' ἣν γυνή
τις, ἣτις ἠγγρόπνει πλησίον τῆς κοιτίδος
μου, με ἤρπασε καὶ με ἔσωσε τετυλιγμέ-
νον ἐντὸς σινδόνος φυγοῦσα. Ἄλλ' ἀπὸ
τῆς στιγμῆς ταύτης, ἦν ἀναπολῶ ὡς πα-
λαιὸν ὄνειρον, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τί-
ποτε. Ἀργότερα ἐνθυμοῦμαι ὅτι εὗρέθην
ἐντὸς λαμπρᾶς οἰκίας, πλησίον ἐνὸς ἀν-
δρός, ὃν με ἐμάνθανον νὰ ὀνομάζω πατέρα
καὶ ὅστις ὀμιλεῖ ἰταλικά, τὰ ὅποια ἐδί-
δασκε καὶ ἐμε νὰ ψελλίζω. Μετὰ τοῦτο
δὲ πάλιν νέον τι συμβᾶν με κατέστησε
δυστυχῆ — ὅπως μέχρι τοῦδε ἔκτοτε εἶ-
μαι. Λησταὶ εἰσῆλθον ἡμέραν τινὰ ἐν τῇ
οἰκίᾳ μας, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπου-
σίας τοῦ πατρός μου, με ἐγύμνωσαν τῶν
πλουσιῶν ἐνδυμάτων μου καὶ με ἀπήγα-
γον μακράν, πολὺ μακράν, εἰς ἔρημόν τι-
να συνοικίαν τῆς πόλεως, ὅπου καὶ με
ἐγκατέλειψαν. Ἡμῖν πολὺ μικρὸς διὰ νὰ
δυνηθῶ νὰ ἐξηγήσω ποῖος ἦμην καὶ τί
μοὶ συνέβη. Ἀγνωστὸς τις με παρέλαθεν.
Ἦτο εἰς ἐξ ἐκείνων οἵτινες ζῶσι πλουσιο-
παρόχως ἐπωφελοῦμενοι τῆς κοινῆς ἐλεη-
μοσύνης. Προκαλῶν ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν συμ-
παθειαν τῶν διαβατῶν, ἐπήτηε διὰ λογα-
ρισμὸν του. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο διήρ-
κεσεν ἱκανὰ ἔτη, μεθ' ἃ ὁ προστάτης μου
οὗτος ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ εἰς Βενετίαν.
Ἄλλὰ μόλις ἐφθάσαμεν, ἡ πανώλης, ἣτις
ἐλυμαίνεται τότε τὴν Βενετίαν, προσέβαλε
τὸν ὀδηγόν μου, ὅστις κατέπεσεν ἡμέραν
τινὰ θνήσκων πρὸ τῆς κλίμακος τοῦ με-
γάρου τῶν Δογῶν. Δὲν εἶχα ἄλλον γνώ-
ριμον καὶ βοηθὸν ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ
θανάτου του ἀπέμενα ἄστεγος καὶ ἐγκα-
ταλειμμένος. Ἐρρίφθην κλαίων ἐπὶ τοῦ
πτώματός του καὶ ἐλιποθύμησα. Ὅταν
συνῆλθον, εὗρέθην ἐντὸς μεγάλης θολοει-
δοῦς αἰθούσης, ἐξηπλωμένος ἐπὶ ψιάθου
καὶ κεκαλυμμένος διὰ τμήματος ἐρέας.
Τριακοντὰς ἄλλων ἀγωνιόντων ἔκειντο
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐμαθον ὅτι ἡμῖν ἐν τῷ
νοσοκομείῳ τῶν προσβεβλημένων ἐκ πα-
νώλους, ὅπου με εἶχον μεταφέρει ἱερεῖς
εὐσπλαγχνοὶ. Διέτρεχον τὸν ἔσχατον κίν-
δυνον, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνα νὰ θεραπευθῶ
τῆς ἀσθενείας. Μόλις δὲ ἀνέρρωσα ἀπε-
πέμφθην τοῦ νοσοκομείου, ἐφοδιασθεὶς με
ὀλίγα τινὰ νομίσματα. Ἐκτοτε δὲν ἔμαθα
καμμίαν ἄλλην λεπτομέρειαν περὶ τοῦ πα-
ρελθόντος μου. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα
τῆς νεότητός μου εἰργάσθην καὶ ὑπέφερα.
Ἄλλὰ τί σημαίνει τὸ παρελθόν, ὅταν μά-
λιστα περιβάλλεται διὰ πέπλου πυκνοῦ!
Θὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου καὶ ἄς
κάμῃ ὁ Θεὸς ὃ, τι θέλει! . .

— Πτωχέ μου Ἀντώνιε, εἶπεν ἡ γρατῆ
συγκεκινημένη, μὴ συλλογίζεσαι τὸ πα-
ρελθόν, ἀλλὰ σκέψου περὶ τοῦ μέλλοντος!

— Τὸ μέλλον! ἐκραύγασεν ὁ Ἀντώνιος.
Αὐτὸ εἶνε ἡ κυριώτερά μου βάσανος! Σκλη-
ραὶ καὶ θλιβεραὶ σκέψεις με περικυκλοῦσιν,
ὅταν αἱ ὀρέξεις τῆς πενθίμου νεότητός μου
με παραφέρουν εἰς ἀγνώστους ἐκτάσεις.
Σήμερον ἔτι, ὅτε ἡ ἀργία μοὶ ἐπιτρέπεται